

முருகன் சூணை

தணிகை அந்தாதி

வித்துவான் அ. மு. பரமசிவானந்தம்,
ஆசிரியர் 'தமிழ்க் கலை',
ஆண்டர்சன் உயர்கலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியர்,
காஞ்சீபுரம்

சுரது அச்சுக்கூடம்

இராயப்பேட்டை

சென்னை

1938

உ
முருகன துணை
ப தி ப் பு ரை

—♦♦♦—
கலைதனைப் பயின்று எனறுங்
கலைதலில் மனத்தாரா போற்றுங்
கலையணி பவற்கும் நல்ல
கலையணி மகட்கு மாங்கோர்
கலையுணா மகவாய்த தோன்றி
கலைபயில் பவரைக காததான
கலையரு ளருஞ்செல் வமமே
கலையணி வள்ளி காநதன.

தண்டமிழ்த தெய்வமெனப்படும் செவவேளிணையடி
யின அருள் வேண்டி வழிபடும அடியார பத்திச் சுவை
நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிகள் பல. அவ்
வாண்டவன் மேலுள்ள பேராக காதல் வயப்பட்ட
யானும் இச்சிறு தூலை எழுத அவாக கொண்டேன்.
'முத்தமிழால் வைதாரையும் இங்கு வாழ வைப்பான்'
என்று அருணகிரியார் கூறியபடி அம்முருகன தமிழ்
மொழித தலைவனானமையின, அதில் வைதாலும் வாழ
வைக்கும் வன்மையானன். எனவே, என் சிறு கவியும்
நலம்பல பெருவிடினும் என் மனத்திடைத தோன்றிய
நெகிழ்ச்சி மலர் இதுவே யாகும். இம்மலரைக் கனனித
தமிழ்த் தலைவனான தணிகைக் கந்தப்பெருமானது
பாதப் போதுகளுக்கு அணிகிறேன்.

அ. மு. பரமசிவானந்தம்

உ
முருகன் துணை

தணிகை அந்தாதி

எங்கும் நிறைந்த இமையவாதம் பெம்மானே
மங்கை இருவரது மன்னாளுய்—கங்கைசேர்
சங்கராடர் பெற்ற தமிழ்ததணிகை மாமலையாய்
எங்களைநீ காப்பாற றுவாய். 1

வாயார நினபுகழை வாழ்த்திப் புகழ்ந்துகிதம்
தாயாக உனதணிகை சார்ந்திட்டேன்—பேயனென
எனைநீ விட்டாலும் ஏன்று மகிழ்ந்தாலும்
உன்னின அருள துவே உண்டு. 2

உண்டும் உறங்கியும் உனமத்தன போலெங்கும்
பண்டனறு மினறும் பாரங்கிட்டேன்—அண்டருடை
பொனகொழிக்கும நற்றணிகைப் புண்ணியனே எநநா
அன்பருளத தினப அருள தா. [ஆம்

அருளைத் தரவேண்டி அண்டருடன் ஏனோ
பெருமைப் பதம்பணிந்த பெம்மான—உரிமையுடை
மைந்தன் எனையேற்று மாதணிகைச் சேர்வித்தே
உய்தற் குரியவழி ஒது. 4

ஓதா தொருநாளும் உண்மையனே நானறியேன்
வேதா தனைவென்ற விததகனே—போதால்
தினமும் உணப்பரவி செல்வத தணிகை
மனதில் பெறுவித்தேன் மன. 5

மன்னாய் மலைகடலாய் மாபொருளாய் நின்றருளும்
எனனாய் எனதுடைய இன்பொருளாய்—கண்ணனை
நற்றணிகை வாழ்வாய் நவில்வார் உளப்பொருளாய்
உற்றவனே உண்மையெனக கோது. 6

உண்மையென உனபாதம் ஒன்றே சிலையாகத [யடை
திண்மையுடன சித்தத்தில் சேர்தநிட்டேன—தண்மை
பேரார் தணிகைப் பெருமலையில் உள்ளவனே
நேராக எனமுன்னே நில. 7

முன்னின ஹின்பணிகை முக்காலம் பொற்றிசெய்தே
என்றும் இருக்கின்றேன எனஇறைவா—குன்றமெலாம்
உன்றுடைய காக உயர்தணிகை வாழ்வார்
மன ஹிம மனமுடைய வா. 8

மணமொன்று போதாமல் மற்றையொரு மாமணமும்
குணமொன்று கொண்டிட கோனே—அணிதணிகை
தனை மறவாத கணையனையும் உன்னடியில்
எனை இணக்கிவிட்டாய். 9

ஆய்சினற அன்பருளத தன்புருவாய் நின்றொறையும்
பேயும் கருணைமழைப்போழுகிலே—நீயுமொரு
வள்ளி பொருட்டு வளர்தணிகை கைவிட்டே
உளளிப் புறப்பட்ட தேன ? 10

வனோதான உனகருணை எனமீதில் வாராது
கோனையாய எங்குநிறை கொற்றவனே—வானூடா
கோவளித்த செல்லியுடன குன்றத்து வள்ளியுடன
தேவார் தணிகை வந்தாய். 11

வந்தாய் இருந்தாய் வளர்ந்தாய் அடியார்தஞ்
சந்தா குலநதீர்க்கும் சேவலனே—உய்ந்தேனயான்

உன்னருளைப் பெற்றேன உயர்தணிகை வாழ்வறறேன்
இன்னருளை ஏற்றுடனே வா. 12

வாவா வளாதணிகை வண்டமிழ்சேர் கோமானே
தேவா எனப்போற்றத் தேமாமல்—சீதானும்
பேசா திருநதால் பிழைஅகற்றி மெய்மைவழி
கூசாமற காட்டுபவா கூறு. 13

கூறும் ஒருவார்த்தை கூறிநிதம் உன்பாதப்
பேராய் தினம்படிக்கும் பெற்றிமையேன—ஒருநாளும்
உனனை மறதறியேன உனதணிகை விட்டறியேன
எனனை வாரா தது. 14

வாராமல் சீ இருநதால் வறதெனனை அஞ்சலென
ஆதான அருளபுரிய வல்லார்கள்—பேர்தான
உரைத்திடினும் பொய்ச்சகம உண்மையென உனனை
உரைத்திடுவேன உறறிடுசீ உன. 15

உள்ள மலமகற்றி உண்மைப் பொருளுரைத்தது
மெல்ல வினைப்பாசம விட்டகல்—உள்ளமதில
மெய்ககருணை வைத்து வியனறணிகை மன்னவனே
பொய்ப்பாவம எனனைவிட்டுப் பேசுகு. 16

போககொன்று வேறில்லை பூதலத்தில் மினையல்லால்
ஆக்கி அழகுசெய்வா ராரிககை—நோககரிய
வண்டணிகை மனனா வளர்வேடர் தனமகளைக
கொண்டவனே கின அருளைக் கூட்டு. 17

கின அருளைக் கூட்டாமல் நீள்தணிகை மீ தினிலே
மன்னவனே நிற்பதுவும் மாண்பாமே—முனனொருநான்
கீரன் விழையக கிடுகிடென வேரடநது
நேரருள செய்யுமெந தாய். 18

தாயாகித் தந்தையுமாய்த தாரமெனச் சுற்றமுமாய்
 நீயாகி யேநின்ற நின்மலவோ—சேயேனும்
 உன்னை யெதிர்நோக்கி உன்றணிகைப் பேர்பாடி
 என்னை அறிவதெந் நாள். 19

எந்நாளில் நின்சுருளை என்னையுமாட் கொண்டருளும்
 பொனனூர் தணிகைவரைப் பூமானே—பனனூறும்
 போற்றும் அடியரது பொய்யெல்லாம் பொனறுவிததுக்
 காததருளும் கந்தவே ளே ! 20

கந்தா கடம்பணியாய் கார்த்திகைமார் பாலுண்ட
 மைந்தா மகிழ்தணிகை மாதவா—செந்தூர்
 தனனி வீருநது தயவடனே கண்ணோக்கி
 முனனி வெளிநின்ற வா ! 21

வெளிநின்று மெய்யன்பர் வேண்டும் படியே
 அளிகொண்டு அனைவாபால ஆரூய்—ஒளியுள்ள
 கண்முனனான பெற்ற காவலனே நற்றணிகை
 அண்ண வினைவிட்டது. 22

விட்டவினை சேராமுன வீணரைநேர் பாராமுன
 இட்டமுடன் நற்றணிகை எனநெஞ்சே—சட்டிதனில்
 அன்பால் நினைவார்க் கருளுருவாய வந்தருளும்
 மனபாலான் மலகும் இடம். 23

இடமொன்று மில்லையெனக் கிவவுலகி வெல்லாம்
 விடமுண்ட விததகனூர் மைந்தன்—திடங்கொண்ட
 பற்றுக வேபற்றி பைந்தணிகை யைநினைந்தே
 உற்றாராய் வாழ்த வினிது. 24

இனப அருளுருவே எந்தணிகைக் கோமானே
 கந்தனென வேவந்த காவலனே—எந்தமது

பாசம் அறுததுப் பழவினையைப் பாறுவிதது
நேசம் உறஅருள்வாய் நினறு. 25

நின்றங் கிடந்தும் நினைக்கும் நினைவெல்லாம்
ஒன்றேயாய் ஒன்றுவதும் ஒர்நதிலையே—சந்ததமும்
நின்றன புகழ்பாடி நின்றணிகை யேபகர்ந்தே
உனறன் பதமவிழைவேன் உறறு. 26

உற்றபெருஞ் சுற்றமுநல் ஒங்குபுகழ்த தந்தைதாய்
மற்றுள்ள எப்பொருளும் மனனுவோ—கற்பனையாய்
தோன்றி அழிவதொரு தோற்றமாம் ஆகவினால்
சானறதொரு தண்டணிகைச் சோ. 27

தண்டணிகைச் செர்க்காமல சண்முகனே நீ இருந்தால்
அண்டையிலே அஞ்சலென ஆரிருப்பார்—தண்டமிழ்
குன்றங் களிலமாதது கோடி வினையாடல் [சேர்
என்றும் இயற்றிநிற் போய் ! 28

இயற்றாமொரு வல்வினையால் இவவுலகில வந்து
மயக்கமுறு வாழ்க்கையினில் மாய்ந்தேன்--துயக்கறுத்தே
உண்மைப் பொருடருவாய ண்டணிகைச் சீமானே
எண்ணற் கரியவ னேநீ. 29

கரியவனார் தம்இளவல் கார்கடலிற் றங்கும்
கரியவனார் தம்மருகன் காணாய்—பிரியமுடன்
அன்பால் துதிப்பார் அவருள்ளம் தங்குமவன
மனபார் மகிழ்தணிகை மன். 30

மன்னவனாய் எவவுலகும் மன்னி அருள்புரியும்
என்னினிய கண்ணுக கினியோனே—உன்னரிய
நற்றணிகை மேவும் நலமுடையோர் உண்மைவழி
உற்றவர்க ளுள்ளத துளன். 31

உள்ளதைத தூய்மைசெய்து உற்ற புகழ்பாடி
 வெள்ளத தனைஇடும்பை வந்தாலும்—எள்ளிமிகத
 துன்பம அடையாமல் சொல்தணிகை யேசெனறு
 இன்பம அடைவதென்றே ஏதது. 32

இன்பம் அடைந்தே இருநிலத்தே உண்மைவழி
 பின்சென்று பெற்றேன பெரும்பேறு—மன்னியதோர்
 தண்டணிகைக் கண்டஉடன சண்முகனார் போதனை
 வண்டமிழில் வாழ்த்தி நிதம். 33

நிதநிததம உனபுகழே நெஞ்சால நினைவதுவும்
 எத்திசையும் நினனுருவம் காணுவதும்—பத்திசெய்யும்
 மஞ்சார் தணிகை மலைமீது நிற்பதுவும்
 எஞ்சாமல் இன்றெனக்குத தா. 34

தாராமல் நீ இருந்தால் தஞ்சமென யானடைய
 ஆர்தான இருசகின்றா அண்ணாவோ—பேரான
 வண்டணிகை மேவும் வளர்புகழ்கொள் பூமானே
 கண்டிரங்கா தெனனவழி காட்டு. 35

காட்டிற றனியிருநது காயகனிக ளேபுசிதது
 வீட்டின விழைவிடீய வேறிருப்போ—நாட்டமுறும்
 தண்டணிகைச் செவவேள் தளிர்மலாததாள ஏத்திநின
 எந்தவினை யும்அறுமென றெண். [ரூல்

வினையறுதது வீட்டின் விளைவளிதது நம்மை
 அணைய வருவனவன கண்டாய்—தணிகைமலை
 வேலா புதனவனே வேட்டுவப்பெண் ணினமகிழ்நன
 ஆலால முண்டஅரன் சேய். 37

ஆலால முண்டு அமரிடர் தீர்த்தவர்க்கு
 மேலான மைந்தனைன வேயுதித்து—மாலால

துன்பப் பிறவியினில் சுறறியுழல் மக்களையே
இன்பக் கரையேற்று வான. 38

வானாகி மண்ணாகி மற்றுள்ள பூதமுமாய்
கோனாகி வந்தருளும் கொற்றவனே—மாண
வளாதணிகை மனனா வளளியனை கந்தா
உளமதனில் உறறிருப்பாய் ஊங்கு. 39

ஊங்கொன நெனையடைய உன்னருளால் இவவுலகில்
ஏங்கும் படிவழியும் இல்லையால்—தாங்கரிய
போரைப் புரிந்த பொலிவிழந்த சூரனுமே
தீரத திரித்திட்ட வா. 40

திரித்த மனமுடையேன செவவேன்றின பாதம்
கருத்தில் இருத்தவதும் கண்டாய்—விருப்பமுடன
வேடிச்சி கொங்கை வேண்டிஒரு வேடனென
வாடிப் புறப்பட்ட வா. 41

புறமென் நகமென்று போயிஇரண்டு மொன்றும்
வரமொன்று நீயருளல் வேண்டும்—சிரமாறு
கொண்ட குமரா குளிர்ந்தணிகை வேலவா
கண்டேன் உனதருமைக காட்சி 42

காட்சிக கெளரியாய்க் கண்ணூற்றே அன்பருக்கு
மாட்சி அளித்திட்ட மன்னவனே—சேட்சியமர்
நற்றணிகை வாழும் நலங்கிளரும வேலோனே
குற்றமதைப் போக்கிக குறி. 43

குறியும் குணமும் குறித்தறியாத தன்மையினால்
அறிய முடியாத அண்ணல்—பிரிவறியேன
உன்னை எதிர்கண்டுன் உயர்தணிகை யேபாடி
என்னை அறிவதெந நாள்? 44

எநநாளில் நின்கருணை எனனையுமாட் கொள்வதுவே
பொன்னூர் தணிகைவரைப் பூமானே—கண்ணான
வண்டமிழின் செல்வா வாணவாகோன தன்மகளைக்
கொண்டவனே உன்னருளைக் கூட்டு. 45

கூடியவர்க் குண்டாகும் கோடிபெறு நன்மகிழ்ச்சி
நாடறியேன பெற்றதிலை நமபாவோ—வீட்டினிமை
பற்றி யறியேன பகாதணிகை மனனூதீ
உற்றெனக்கே உண்மையினை ஒது. 46

ஓதா திருநதால் உயர்வீடுந் நிடுமோதான !
மீதாம் புவியினிடை மேவுவீர்—தீதகல
வண்டணிகைக் கோமானை வள்ளியினை சீமானைக்
கொண்டுநிதம் காதுலிப்பீர் கண்டு. 47

கண்டை நிகர்மொழியார் கண்டுநித மேநிரிவீர்
உண்டேயோ உண்மைவழி உங்களுக்கே—எண்டிசையும்
போற்றுந தணிகைப் புரவலனைக் காணாமல
வீற்றிருநதால் போமோ வினை. 48

வினைவழியே சென்று விளையாட்டை எண்ணி
மனவடக்கம இல்லாநடல் மான்வேன—தினையருநதும்
வள்ளி அணைபாலா வண்டணிகை மன்னுவோ
எள்ளிவிடா மலஎனைநீ ஏநது. 49

வெனென்று வாய்திறந்து எநதனையும் காவாமல்
கோனேயாய் நின்றாலும் கொண்டிடுவேன்—தேனறும்
வண்டணிகை மனனூ வளர்சிலம்பே கொண்டவா
கண்டுனை என்கருததிற்றான. 50

தானாகி வநது தனியாம் கருணைபுரி
கோனாகி நின்றஉயர்க் கொற்றவா—மானையை

வள்ளி பொருட்டாய் வளர்வேட ஞ்சியவா
உள்ளி தணிகைகினைத் தேன். 51

கினைததற் கரியதொரு நின்மலனூர் பெற்ற
மனததிற் குகநத மகனே—புனத்தயலே
நின்று மணம்புரிநத நிதநியனே தணிகைபுகின
அன்றே வினைகள அறும். 52

அறுமுகவா உண்மைக கடைககலமே நினைப்
பெறுவழியைக காட்டியெனைப் பேணுவாய்—உருவீலா
தனை யெரித்தொரு தாணுவருள் புத்திரனே [ன்
உன்னைகினைத் தேனுளததி னுள. 53

உளததில் அமர்ந்தெனக்கே ஓர்வீடு காட்டி
பளததில் விழும்என்னைப் பார்த்து—விளக்கமுற
எவவுலகும் போற்ற வழிற்றணிகை மீதமர்ந்து
வெவவினைகள் வேறுப்பாய் வேண்டி. 54

வேண்டும் அடியார் வெவவினைக னைப்போககி
மாண்ட புகழுடைய மனனுவோ !—ஈண்டுனைத
தேடி மனங்களிததுச் செல்கூழ்ந்த தண்டணிகை
நாடி வழிஅறிந்தேன நான. 55

நானும் எனையறியேன கல்வினையைச் செய்தறியேன்
மாடுனெறு கண்ணூர்கள் தம்மயக்கில்—யானென்றும்
ஆளானேன் என் தணிகை அண்ணு நினைததறியேன்
கோளா எந்தனைநீ கார். 56

காரார் தணிகைவரைக் கற்பகமே கீரணுக்காய்
ஓரா யிரம்பேரை உய்விததாய்—சீராளா
என்னைக் கடைக்கணிததே ஏனென்று வாய்திறநதால்
உன்னைப் பழிப்பவரார் ஒது. 57

பழிகள் பலஎனமேல் பாரிற் படினும்
விழிகள் ஆறிரண்டு கொண்டாய--வழியதனில்
வந்தே அருளபுரிவாய வண்டணிகை மனஞ்சீ
உந்தின விளைகள அறும். 58

அற்றதொரு தீவினையும் அண்ணலே நானடைந்து
பெற்றதொரு பேறிகு பேசுவோ--நற்றணிகை
வள்ளி மணவாளா வானவாகோன செல்விமணம்
உளளி உகந்திட்ட வா. 59

உகந்ததொரு தன்னடியா உளமனததே நினறு
மகிழ்தருளும் மாசவ்னெ மனனும்--சகந்தனிலே
உன்னுத தணிகையினும் ஓங்குவரை மீதினிளும்
எண்ணுமொரு அன்பரிடச தும். 60

அன்பர் மனத்துறையும் ஆனந்தத நின அமுசே
இனப வடிவான இறையோனே--என்பெறினும்
உனனை மறவேன உயாதணிகை யேதினேவேன
எனனைக் கடைக்கணிப்பாய இன்று. 61

இன்றுமுத லல்லாமல எனறுண்டோ நீ அன்று
நன்றெனவே நாணீதானறி நாடினேன்-பொன்றலீலா
வண்டணிகை வாழ்வே வந்திற பெருவிருந்தே
கண்டனனே உந்தனைநேர் காண். 62

காண மலரடியாய் கண்மூன்றான தனபுதல்வா
வேண மகிழ்தளிப்பாய் வித்தகா--பூணரிப
நச்சரவம் பூண்டார்க்கு நற்பொருளே ஒதுபவா
மெச்சம் தணிகையில் வந்தாய் ! 63

வந்தானை அஞ்சலென வாய்திறவா தேயிருந்தால்
சொந்தமென யாரழைப்பார் தூயோனே--நந்தமது

கல்விப் பயனே காணரிய தண்டணிகை
நல்வித தகாமுன் நட. 64

நடனமிடும் நன்மயிலின் நங்கை இருவர்
திடமுடனே சூழவரும செல்வா—படரெல்லாம்
பற்றி வருநதாமல் பாதுகாத தெநதனையாள்
வெற்றிபெறு வேலா யுதா ! 65

வேலா யுதங்கொண்டு வேடிச்சி கொங்கைதனைச்
சீலா விருமபுவுதம எதோ—மாலாகி
மணணுலகில் யானபொய்யில் மாளாமற் காததருள்வாய்
எண்ணும தணிகைக கிறை 66

இறையவனாய் எவவுலகும் எக்துமொரு தன்மை
மறையின் உயாபொருளே மனனா—உரையெனக்கு
வள்ளி புடன வருவாய வண்டணிகை மீதமர்வோய
கள்ளமிலா உள்ளமதைக கா. 67

தாராமல் நீ இருநதால் நகதெனையூட் கொள்ளுபவர்
ஆர்தா னுரைத்தருள்வாய ஆண்டவனே—சீரநாடும்
வண்டணிகை வாடிவே வளர் அனபா சிகதையமர்
கண்டே நினைக்கண்ட னன. 68

கண்டு இருவிழியால் காணரிய இன்பகிலை
கொண்டே உயிரவாழ்வேன கொற்றவா—பண்டொரு
அனபர்க் கிரங்கி அருஞ்சூர் வேர்தொலைதத [நாள்
இனபத தனிவேல வா ! 69

இனபம் உலகியலென நெண்ணி யிறுமாநது
ஆன்பத தொடக்கமே என்றறிந்தேன்—மன்பதையுள்
நல்லோர் மனதமர்நது நற்றணிகை வீற்றிருந்து
எல்லோர்க்கும் இன்னருள்செய் வாய். 70

வாயார நினபுகழை வாழ்த்திப் பணிநததற்பின்
சேயேனும் உனபாதம் சேருவேன—மாயோளும்
கண்ணின மணியான கண்ணன் மருகோனே
எண்ணி அருளபுரிவாய் இன்று. 71

இன்றேநான உண்மைவழி எய்தும் நெறி அறிந்தேன்
இன்றே புனிதனென ஆகினேன—நன்றேகாண்
வண்டணிகை வேலா வளர்மயில்மேல் நீவாரா
தின்றிருந்தாய் ஏததுவதற் கே. 72

ஏததும் அடியார் இருவினைக ளோப்போககிக
காதது அருள்புரிபும கார்ததிகா—சீர்சுதிநிகு
மஞ்சுசூழ்ந தோங்க மதிழ்தணிகை மேவியருள
செஞ்செயவே ளேகடைக்கண நோக்கு. 73

நோககி னுனையனபர் நோய்கீங்கி வீட்டுநிலைக்
காக்கம் பெறவெளிது ஆனநதம்—போககில்லேன
உன்தணிகை யனறி உயாபொருளொன நிவவுலகில்
என்றனககு ஏதொன்று மில். 74

இல்லில இனிதிருநது னுனப மிதுவென்று
அல்லல் வழிபுகுநதேன் ஆண்டவா—கல்லுருகும்
பாட்டுக கிரங்கிப் பயன அளிக்கும் பண்புடையோய்
வேட்டுக் குலமகள்கொண் டாய். 75

கொண்ட மயக்கில் கொற்றவனே யான்வீழ்நதேன்
பண்டறியாத தனமைபுடைப் பாணுவே—கண்டைநிகர்
நின்புகழைப் பாடி நிலைதணிகை யேகினேநதே
உனபதத்தை உன்னுகின்றேன் உள். 76

உள்ளத்தில் உண்மைநெறி ஒங்க அருள்புரிந்து
 வெள்ளத தீனை இடும்பை வந்தாலும்—கள்ளமுடன்
 வள்ளி அணைபாலா வண்டணிகைக் கோமானே
 உள்ளி அருள்புரிசு வாய். 77

உள்ளி அருள்புரியும் உததமனே நிததியனே
 மெள்ள வினை அகற்றும் வேதியனே—எள்ளிடுவோர்
 தாமும் பணிய தளிாதணிகை மீதினிலே
 யாமுமுடன் காணகிற பாய். 78

பாயாகப் பூமிதனைப் பண்டு சுருட்டசுரன
 மாயா வடிவு கொண்டான்—மாமருகா
 செல்வக் குமரா திருத்தணிகை வேலவா
 நல்வித் தகமதியைத தா. 79

மதியைச் சடைககணிநத மனைவனார் கண்ணில்
 கிதியத தினை ஒப்ப நினைராய்—கதிதருநல்
 ஒருகுந தணிகை உயர்வுள்ளாய் நின்பாதம்
 நீங்கா திருக்குமென நெஞ்சு. 80

நெஞ்சால் நினைநது நினைவால் உனைப்புகழ்ந்தே
 அஞ்சா வினைகளை யும் அஞ்சவிததே—எஞ்சாமல்
 நல்வழியைப் போற்றி நற்றணிகை யேவாழ்த்தி
 வல்வினையை வெல்விப்பேம் யாம். 81

வெல்லற் கருஞ்சமரம் வேண்டி அழைத்த ஒரு
 சொல்லற் றிடுஞ்சுரன் தொல்லைதூயர்—இல்லையெனச்
 செய்த முருகா திகழ்கடம்பா வாடுரைகள்
 செய்த தவப்பயனே சேர். 82

தவத்தின பயனாய்த தணிகைமலை மீதே
 அவத்தின் வழி அகற்றி ஆண்டாய்—புகற்கரிய

உனபாதம் பற்றி உயர்வீடு தான்கினைந்தே
எனபாடு கணனைச்செய்தேன். 83

செப்தகொடு வினைகளை சேரா தெனைஅகல [தருள்வாய்
மெய்கவததோர் வாழ்க்துமொரு மேலோனே—உய்த
தண்டுகைத தேவே சலனமிலா உள்ளம்தில்
வண்மைதரும் வள்ளிவாழ் வே 84

வாழ்வெல்லாம் மண்ணுலகில் மண்ணாகி யேஅழிபும்
தாழ்வெல்லாம் நீக்கியருள் தாணுவே—சூழ்புவியில்
நற்குறிஞ்சி மேவும் நபமுடையோய நினதணிகை
உறறுபுகழ் பெறறுய்ந்தேன ஓர் 85

தேனைப் பழிகரும் செல்வியாகள தம்மயக்கில்
ஊனைக கழித்தினனா ஒன்றமிலேன—கானவர்தம்
வளளி அனைநது வளாஅருள்க கைக்கொண்ட
கள்ளக கணனமருகா காண். 86

மருகன் எனவுமுடன மாமனார் தானென்றும்
உருகும் மொழியெல்லாம் ஒப்பதேன—பெருமையுடை
மஞ்சையது மீதுவவும் வானவர்கள் பூமானே
நெஞ்சில் அமர்வாய்—கீதம. 87

கீததம் உனதுபுகழ் நேயம உனதுபதம்
கீததம் உனதடிமை செவவேளே—பததிவழி
கொண்டு உனைப்பணிந்தேன கோதிலாச் செந்தேனே
கண்டே களிக்கவரு வாய். 88

களிப்பின் மிகுதியினால் கண்ணுகலோன் மைந்தா
அளிக்கும் தொழில்மறந்தேன் அண்ணா—விளக்கொளி
எங்கும் மிளிரும் எழிற்றணிகை மீதமர்வோய் [யாய்
சங்கையெலாம் நீக்கியருள் வாய். 89

நீக்கி மலவினையை நிததமுமே உன்னருளே
ஆக்கி அருள்புரிவாய் ஆண்டவா—போககில்வேன
நற்றணிகை வாழ்வே நாவலர்கள் தம்பொருளே
கொற்றவனே வெற்றிவே லா. 90

வெற்றிவேல் உற்றதினி வேறின்பம் வேண்டேய்யாம்
கற்றவர்கள் கண்டிருநற் கார்தணிகை—உற்றவனே
நேராக வந்துடனே நேர்மை அருள்புரிந்தால்
ஒராத வாழ்வடைந்திட் டோம். 91

ஒமென்னும் உட்பொருளே உள்ளத் தொளிர்மணியே
நாமென்றும் நாடிவரும் நற்றணிகை—மேனின்று
எவவுலகும் காக்குமுயர் இனடஉரு வானவனே
வெவவினைகள் நீக்க விதி. 92

விதியும் எனே அணுக வேண்டாது என்னுந்
துதியும் பதமுமுடன் சூழ்ந்தால்—மதிரிறைந்த
அன்பர் நிதம்பணியும் அனபுத தணிகையிலே
இன்ப உருவத் திரு. 93

இருவினைகள் என்னைஇனி ஏற்றுப்பார்க் காமல்
பெருஅருளால் பொன்றுவிதத பெம்மான்—அரியதொ
இன்பச் செயலால் எனே ஒருநீள் ஏன்றனைதத்
அனபுத தணிகைஅமர் வான. 94

அமர்ந்த தவம்புரிந்து ஆண்டுபல நினரூலும்
சுமந்த பழிபோமோ தாயோனே—நிமிர்ந்த
நின்றணிகைக் கண்டாலும் கின்பெயரைச் சொன்னாலும்
என்றும் பழிவாரா திங்கு. 95

இக்கிருந்து நாடோறும் ஏததும் உனதடியார்
பங்கிருந்து காததருளும் பண்ணவா—மங்கை

இருவர் உடனிருந்தே இன்தணிகை மீதமர்ந்தே
ஒருமை உணர்உற்ற வா. 96

உற்றார் அகன்றிடுவர் ஊரார் கனலிடுவர்
பெற்றாரும் பின்திரும்பிப் பாரார்கள்—கொற்றவனே !
நீயே எனக்கென்றும் நீங்காத தணிகையிலே
தாயே எனநின்றாய் தான். 97

தானாக இன்பந் தனைச்சாரச் செய்துவிதம்
கோளுக நற்றணிகைக் கொண்டவனே—ஏனோதான்
இன்ப வழிஇருக்க இன்னல் வழிஇறங்கி
ஆன்பம் பெறுகின்றார் சொல். 98

சொல்லொன்று சொன்னாலும் தூயதமிழ்ச் சொல்லாலே
உல்லவனே தினதணிகை நான சொல்வேன்—வல்லினைக
போக்க நிமிர்ந்தோங்கும் புகழ்தணிகை மன்னுரீ [ள்
யார்க்கும் இன்னருளீ வாய். 99

ஈவார்க்கு இன்பநிலை எய்துவதும் இந்நிலத்தில்
தூயார்க்குத் தூயபதம் தோன்றுவதும்—ஆய்வோனே
நின்றணிகை காணும் நெஞ்சத்தால் எய்துவதற்
கொன்றாமோ உள்ளனவெங் கும். 100

வாழி நினதருளும் வாழ்ந்திடுக நின் அடியார்
வாழிநின் சேவலுடன் வண்மயிலும்—வாழியவே
அன்பும் அருளுருவும் ஆனந்த இன்பமதும்
என்றும் இந்நிலத்தே ஏற்று. 101